

Sygn. akt IV KO 142/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **E. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2019 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w K.

zawartego w postanowieniu z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt IX Ka (...) o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uwzględnić wniosek i przekazać sprawę Sądu Okręgowego w K. o sygn. akt IX Ka (...) do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2019 r. Sąd Okręgowy w K. zwrócił się, na podstawie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt IX Ka [...] do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu niniejszego wniosku Sąd Okręgowy wskazał, że pokrzywdzoną w przedmiotowej sprawie jest Sędzia Sądu Okręgowego w K. w stanie spoczynku M. D., która w przeszłości pełniła funkcję Przewodniczącej III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K.. W ocenie Sądu wnioskującego fakt utrzymywania przez czynnych sędziów Sądu Okręgowego w K. relacji pozazawodowych i czysto koleżeńskich z sędzią w stanie spoczynku M.D. może zrodzić wątpliwości dotyczące obiektywności i bezstronności tego Sądu w rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy. To zaś uzasadnia wystąpienie do Sądu

Najwyższego o przekazanie sprawy - w trybie art. 37 k.p.k. - innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w K. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Dobro wymiaru sprawiedliwości oceniane przez pryzmat realiów przedmiotowej sprawy bezsprzecznie wskazuje bowiem na potrzebę rozpoznania sprawy przez sąd inny, aniżeli właściwy miejscowo.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości” uzasadnia odstępstwo od zasad właściwości miejscowej sądu i pozwala stosownie do treści art. 37 k.p.k. przekazać sprawę do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi wówczas, kiedy w sprawie zaistnieją tego rodzaju okoliczności, które mogą wpływać na swobodę orzekania sądu miejscowo właściwego, lub tylko powodować w odbiorze społecznym - nawet mylne - przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18). Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy musi być wykładany restryktywnie. Za „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć w szczególności potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów i bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV KO 27/18).

Na gruncie niniejszej sprawy zaistniały podstawy do zastosowania instytucji właściwości delegacyjnej z art. 37 k.p.k. Jak wskazał Sąd wnioskujący, w sprawie o sygn. akt IX Ka (...), zainicjowanej apelacją obrońcy oskarżonego E.S. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...), mocą którego ww. został uznany za winnego czynu z art. 190 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i skazany na karę roku pozbawienia wolności, status pokrzywdzonego przysługuje Sędziemu Sądu Okręgowego w K. w stanie spoczynku – M.D., która w czasie, gdy była aktywna zawodowo, pełniła funkcję Przewodniczącej III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K.. Powyższe sprawia, że rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w K., którego członkami składu są sędziowie utrzymujący z pokrzywdzoną relacje pozazawodowe i czysto

koleżeńskie, mogłoby stworzyć po stronie opinii publicznej uzasadnione wątpliwości co do bezstronnego merytorycznego jej rozstrzygnięcia. Niewątpliwie bowiem specyficzny układ procesowy tej sprawy (czyn był skierowany przeciwko sędziemu orzekającemu uprzednio w tym Sądzie) mógłby nawet u postronnego, obiektywnego, niezainteresowanego bezpośrednio rozstrzygnięciem obserwatora takiego procesu wzbudzić wątpliwości co do tego, czy wydane w sprawie orzeczenie jest wyłącznie wynikiem obiektywnego i sprawiedliwego rozpatrzenia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, czy też może na jego treść miały wpływ osobiste, interpersonalne relacje członków składu orzekającego z pokrzywdzoną, rozumiane jako swoiste „solidaryzowanie” się z pokrzywdzoną. Aby uniknąć tego typu potencjalnych insynuacji i podejrzeń, celowym jest uwzględnienie wniosku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Konkludując, dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga by sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Zapewni to możliwość przeprowadzenia postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sądzie właściwym miejscowo. Sprzyjać będzie niewątpliwie ugruntowaniu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10).

Z powyżej zatem względów Sąd Najwyższy zastosował instytucję właściwości delegacyjnej określoną w art. 37 k.p.k. i zdecydował o przekazaniu sprawy sądowi równorzędnemu - Sądowi Okręgowemu w R..

as